

dres steds stigende Varekvantiteter, hvad der ikke er Tvivl om, naar den indrettes, som der her er Tale om, vil der saa langt fra være Frygt for, at Subventionen gaar højere op, at den meget snarere vil gaa betydelig ned. Endelig nævnedes den sidste ærede Taler som en Fare, at der kun var eet Skib. Jeg anser det imidlertid for en Selvfølge, at hvis det Skib, der særlig er bestemt til denne Fart, bliver midlertidig utjenstfygtig af en eller anden Grund, stiller det Firma, hvormed der kontraheres, et andet Skib i Stedet. Det er noget, som særlig maa stipuleres i Kontrakten, og det er noget, som saa vel det forenede Dampskibsfelskab som det andet Firma vil være fuldt i Stand til at kunne gøre. Jeg skal hermed slutte og endnu en Gang udtale min Glæde over, at dette Forslag kommer frem her med saa stor Tilslutning.

Landsbrugsm. ministeren (Sehested):

Da flere af de af mig stillede Vædringsforslag ere tiltraadte af Udvalget, kan jeg forbigaa dem uden Omtale, idet jeg kun vil udtale min Tak og Paaskønnelse for den Smødeforkommen, hvormed Udvalget har behandlet de af mig stillede Vædringsforslag, af hvilke jo for øvrigt en Del ere stillede efter Konference med Udvalget. — Det første Vædringsforslag, jeg skal omtale, er Vædringsforslag Nr. 2, som jeg har tilladt mig at stille for at skaffe de 3 Skovridere af 2den Klasse, som ere noget uheldigt stillede i Henseende til deres Lønning, et Tillæg til denne, indtil Lønningsforholdene i det hele taget kunne blive ordnede ved Lov. Dette Vædringsforslag har Udvalget ikke ment at kunne tiltræde, men efter de velvillige Udtalelser, hvormed den ærede Ordfører ledsagede sin Omtale af dette Vædringsforslag, har jeg dog et godt Haab om, at jeg vil kunne opnaa denne Retsfærdighedshandling, om jeg saa maa sige, lige over for de paagældende Skovridere, og jeg ønsker det saa meget mere, som jeg har nogen Skyld i, at Sagen er kommen ind i en lidt skæv Stilling. Forholdet er jo dette, som ærede Medlemmer ville erindre, at der i en Mærkelse har været foreslået et Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Statsstovenes Bestyrelse af 25de Februar 1851, og Lov af 8de December 1859, som gik ud paa at ophæve den Ubillighed, som finder Sted med Hensyn til disse tre Skovrideres Lønningsforhold. Dette Lovforslag fremtraadte som et Lønningslovsforslag og delte da Skæbne med den store Række af Lønningslovsforslag, som ere fremsatte for Tinget; det indtraadte i Rækken af disse Forslag og kan altsaa nu vente at komme til

Behandling, saa snart Luren kommer til det. Den Gang jeg overtog Bestyrelsen af de Forhold, som omhandles i dette Lovforslag, havde jeg ganske vist under Overvejelse, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt at fremsætte dette Lovforslag paa ny i samme Skikkelse som de foregaaende Aar. Jeg kom imidlertid til den Erkendelse, at det vilde være rettest at stille Forslaget som hidtil, men ved Fremsettelsen af Lovforslaget tog jeg dog allerede et Forbehold, idet jeg ytrede, at i og for sig burde denne Sag ikke behandles som selvstændigt Lovforslag, men burde have sin Plads paa Finansloven. Der er det altsaa, jeg mener, at jeg kan have nogen Skyld i, at denne Sag, maaske ikke er kommen ind paa den rette Vej, thi efter den Stemning, der synes at have gjort sig gældende over for selve Spørgsmalets Realitet, maa jeg antage, at hvis jeg havde stillet Forslaget om at bevilge disse Skovridere 1,200 Kr. tilfammen, 400 Kr. hver, i Befordringsgodtgørelse, paa Finansloven, saa vilde jeg have faaet denne Bevilling. Nu, da vi ere naaede saa langt frem, at det er afgjort, at Lønningsloven ikke kommer til Behandling i indværende Samling, har jeg ment det rigtigst at stille Forslaget om at bevilge disse forholdsvis ringe Beløb paa Finansloven. Jeg skal slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse, som gik ud paa, at man maatte erkende, at disse Skovridere ere uheldig stillede, og anbefale, at man vil yde dem denne Bistand, som i Virkeligheden kommer paa et trængende Sted. — Det næste Vædringsforslag, som jeg har at omtale, er Nr. 49, hvor jeg har stillet Forslag om, at Kontoen: til Underjøgelse af Møljernes Afvanding og Dyrkningsvilkkaar maatte udgaa. Jeg skal ikke komme ind paa denne Sags Historie. Hver Gang Finansloven har været for, i Fjor og i Aar, har dette Spørgsmaal jo spillet en vis Rolle. Jeg har gjort mig al mulig Umage for at komme til en Forstaaelse med Udvalget om dette Spørgsmaal, og jeg beklager meget, at det ikke er lykkedes mig at tilvejebringe saadanne Oplysninger, at Udvalget har kunnet slutte sig til min Anskuelse, som er den, at den Sag, som jeg har ønsket at fremme ved at stille dette Forslag, ikke lader sig fremme ved at overdrage Sagen til det danske Hedeselskab. Det danske Hedeselskab bør efter min Formening arbejde videre paa samme Maade, som det hidtil har gjort. Der er ingen, der har villet lægge Hedeselskabet nogen Hindring i Vejen. Derimod har jeg troet og tror endnu, at hvis man vil lægge en Bevilling paa 12,000 Kr. om Aaret i en Række af Aar i Landsbrugsm. ministerens Haand, vilde der kunne udrettes meget